

Caarnalawiwa

Tuliwirran pitäjän lehti • kesä 2005

5

Uudet paronilliset
Tuura ja Maria

8

Viikinkilaiva
Sotkan matkassa

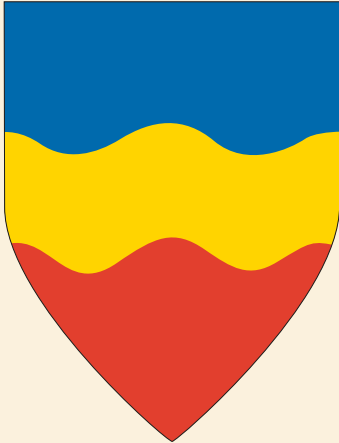
12

Keskiaikatapahtumaan
sopivaa naposteltavaa

Caarnalaiwa

Tuliwirran pitäjän lehti • kesä 2005

Tuliwirran pitäjä on Elävä Keskiaika ry:n keskiaikapuolen alueiden yhdistymä joka käsittää Haapawirran kaupungin (Espoon alue), Kylmälän kylän (Kirkkonummen alue), Tulivainion kylän (Nurmijärven alue) ja Linnakosken kylän (Helsingin alue).

Elävä Keskiaika ry:n kotisivut löydät osoitteesta www.keskiaika.org

Caarnalaiwa on Tuliwirran pitäjän lehti. Artikkelit ovat yksittäisten harrastajien kirjoittamia ja edustavat täten kirjoittajien omia kantoja.

Toimitus

Päätoimittaja:

Cecilia da Mare eli Minna Tiihonen
minna.tiihonen@helsinki.fi

Lehden taitto & layout:

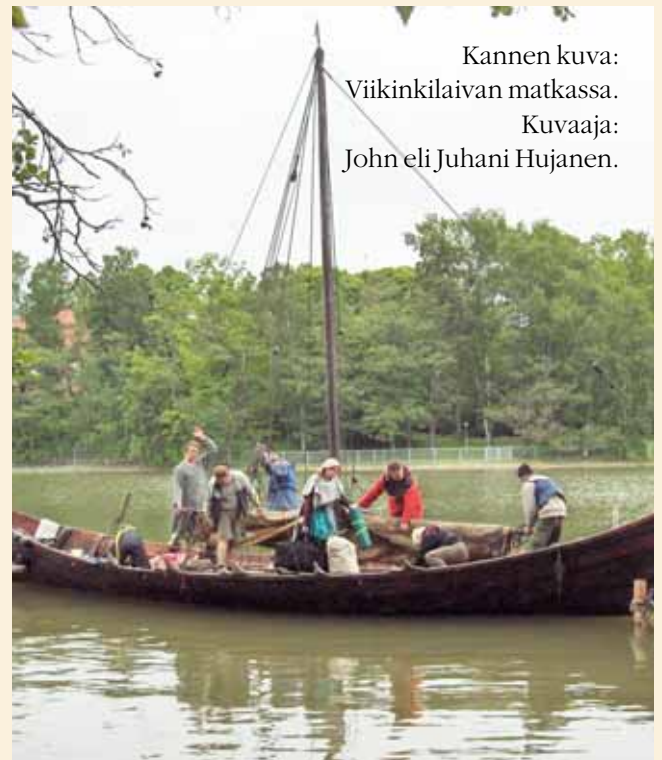
Serafina de Castillon eli Satu Kaksonen
ladyserafina@hotmail.com

Tämä lehti on ilmestynyt vuoden 2005 kesäkuussa.

Tuliwirran pitäjän kotisivut:
www.keskiaika.org/tuliwirta

Sisältö

Päätoimittajan kuulumisia	3
Voudilla on asiaa	4
Kruunua odotellessa	5
Viikinkilaivan matkassa	8
Suu napsaa	12
Varjagi-festivaalit 2005	13
Lujakalliossa tapahtuu	14
Sattuuhan sitä	16
Palautetta	17

Kannen kuva:
Viikinkilaivan matkassa.
Kuvaaja:
John eli Juhani Hujanen.

Päähörhön pohdintoja

Keskiaikainen tosi-TV

Uskonpa aika monen keskiaikailijan seuranneen MTV kolmosella touko-kesäkuussa pyörinyttä Suurta Seikkailua – ainakin toisella silmällä, jos ei muuten. Pakkohan sitä on harrastajan ollut uteliaisuudesta ainakin pari jaksoa katsastaa, kun kerran kotoisissa Hämeen linnan maisemissa kuvattu sarja päättyi telkkariin, ja vieläpä keskiaikaisella teemalla. Hämeen linna tapahtumien keskipisteenä oli juuri niin sopiva kuin odottaa saattoikin, mutta tästä keskiaikateemasta itsestään voidaankin sitten olla montaa mieltä.

Tiedän varsin hyvin, ettei Seikkailusta missään vaiheessa ollut tarkoitus tehdä lähellekään samantapaista kuin esimerkiksi EK:n juhlista – keskiaikaisuus oli mukana ”vain” teemana, ei minkäänlaisena päämääränä. Silti täytyy hieman ihmetellä, että miksei edes niitä asioita, joissa selkeästi yritettiin seurata keskiaikaista mallia, voitu tehdä loppuun asti kunnolla. Ensimmäisenä mieleeni putkahtaa juontajalla käräjien aikaan nähty ”keskiaikamekko”. Voi hyvää päivää niitä kangas- ja värivalintoja! Ovatkohan sarjan tekijät olleet sitä mieltä, että aidosti keskiaikaisista materiaaleista ei olisi saanut aikaan tarpeeksi näyttävää pukua, vai oliko kyseessä vain laiskuus autenttisten pukumallien selvittämisessä? Kun ensimmäisen kerran näin ruudussa sen mel-

Hirmuisen kamalan kammottavaa oli joutua asumaan viikinkitellassa! Hihitellen yritin siinä lukiessani mieltä, että montakohan yötä ovat meidänkin seuramme jäsenet samanlaisessa asumuksessa viettäneet, ja vieläpä täysin vapaaehtoisesti...

keinpä neonvihreitä osasia sisältäneen viritelmän, teki kovasti mieli haudata pää tyynyyn.

Sarjan alkutaipaleilla luin useista lehdistä, miten kisojen voittajia aiottiin Seikkailun edetessä palkita: voittajat pääsivät lekottelemaan oikeille sängyille puiseen linnaan, kun taas häviäjiä odotti viikinkitelan tarjoama suoja keskellä korpea. Lehdissä suorastaan mässäiltiin sillä, miten hirmuisen kamalan kammottavaa oli joutua asumaan viikinkitellassa! Hihitellen yritin siinä lukiessani mieltä, että montakohan yötä ovat meidänkin seuramme jäsenet samanlaisessa asumuksessa viettäneet, ja vieläpä täysin vapaaehtoisesti... kaikista parasta oli se, miten lehdet antoivat sen vaikutelman, ettei tellassa ole kerta kaikkiaan mitään mukavuuksia. Muutamaa päivää myöhemmin telkussa näkyi itse telta täynnä muhkeita makuupusseja... niitä ei sitten kai nyky-aikana enää lasketa mukavuuksiksi.

Itse ohjelmassa nähtyjen joukkuekisojen suhteen olin ajoittain jopa positiivisesti yllätynyt. Hienoa, että jos kerran keskiaikateemalla peliin lähdettiin, niin mukana sitten olikin kaikkea turnajaismeiningistä jousiammuntaan. Kenties vielä paremmalta kyseinen meinkinki olisi näyttänyt, jos pelaajat olisivat Goretexien sijasta pukeutuneet pellavatuunikoihin ja lökäpöksyihin...

Unohtaa ei tietenkään sovi ennen ohjelman alkua nähtyjä Mustan Pörssin mainospätkiä, joissa vilahteli useampikin tuttu naama! Itse en päässyt paikalle, mutta olen kuullut, että pätkien kuvauspäivinä Raaseporissa satoi lunta ja tunnelma oli suurimman osan ajasta kuin jääkaudella. Kaikkeen sitä joutuukin, kun keskiaikaa harrastaa, eikös vaan.

Cecilia da Mare

Telттаilemaan pääsee, ei joudu!

Yhteisleiri Lujakalliossa kesällä 2005

Koe viikinkiteltaa, ihan vapaaehtoisesti!

Lujakallion kesä huipentuu yhteisleiriin, joka on la 16.7. – to 21.7.2005. Tarkoituksena on aloittaa leiri lauantaina iltaa kohden rakentuen aikakautiseksi – sunnuntai, maanantai, tiistai ja keskiviikko ovat aikakautisia päiviä – ja torstai on purkamis- ja siivouspäivä.

Leiri on historiallinen leiri joka on suunnattu useammalle historian elävöittämiselle. Kutsuttuja ovat Harmaasudet, SCA eli Suomen Keskiaikaseura, Viikinkiajan Laiva ry, Sommelo ry, WarusSeppäin Kilta ry, Alasin ry ja Vapaakompania. Leiri ei siis ole Elävä Keskiaika ry:n tapahtuma, vaan kutsu yhteisleirille – siis ainoastaan järjestämämme leiri mutta kaikkien seurojen tapahtuma.

Tsekkaa:

www.keskiaika.org/yhteisleiri05

P.S. Valitettavasti tällä kertaa leirillä eivät ole suositeltavia neonväriset mekot, jääkiekkokypärät, Goretex-puvut tai muut...

Kesävoutti

Kuvassa voutimme ottaa mittaa toisesta Vapaakomppanialaisesta Varjagi-festivaaleilla 2005.

Kuva: Serafina

Hyvä pitäjän väki, kohta on kulunut kuusi kuunkiertoa käräjistä. Olemme saaneet elää rauhallisia aikoja. Tietooni ei ole tullut mitään erityistä, mikä vaatisi käräjien pitämistä.

- Haapavirran pormestarina jatkaa lady Elisabet
- Kylmälän kylää paimentaa Vilja
- Tulivainiolla asioista huolehtii lady Cecilia

- Linnakoskelle saatiin uusi kylänvanhin John, joka on aloittanut linnoitustyöt rannikkoalueella, sataman lähellä.

Paronikuntaa koskeva tieto on, että kuninkaamme Henricus Rex nimitti lord Tuuran uudeksi paroniksemme ja hänen rinnallaan hallitsee lady Maria. Parhaimmat onnitelumme uudelle paronille. Hänet kruunataan tulevana syksynä Tulijuhlissa.

Nyt alkavana kesäkaudella on paljon toimintaa. Linnakoskella järjestetään turnajaiset, joihin on voinut ilmoittautua lady Serafinan kautta. En tiedä onko paikkoja vielä jaossa, mutta ainahan voi kysyä.

Toivon mahdollisimman monen pitäjän asukin osallistuvan kesän telttaleirille. Siellä voimme istua iltaa ja pitää vaikka käräjät, jos asian tynkää ilmaantuu.

Ei sitten muuta kuin ahkeroidaan pelloille ja vainioille, jotta saamme veromme maksettua paronille.

Teitä kaikkia tervehtien
Tulivirran pitäjän vouti

Jarl-Erik Barkehjelm

Kruunua odotellessa

Maaliskuun Walon Juhlassa sai kansa kuulla kuninkaallisen käskyn: von Falkenhausin suvun Tuura ja Maria ovat saava paronilliset läänitykset alaisuuteensa. Kruunajaiset pidetään syyskuun Tulijuhlassa. Mitä pyörii tulevien paronillisten mielessä näin kesän kynnyksellä?

Marian ja Tuuran kodissa on tarjolla kahvia ja pullaa. Mukava juttuhetki venähtäinkin helposti parituntiseksi kun pöydän ääressä istuu innokas vastavalittu paronipari, pää täynnä ideoita.

60 ääntä muttei yhteen ääneen

Vaalivoitto oli Marian ja Tuuran mukaan työvoitto. He olivat erittäin iloisia voitostaan, mutta samalla heidän mielessään pyörii paronillinen työmäärä. Kepein askelin virkaan ei siis lähdetä; tosissaan on tämä pari valmis yrittämään paronikunnan puolesta. – Vaaleissa ei huonoja ehdokkaita ollutkaan, toteaa Tuura ja viittaa upeisiin vastaehdokkaisiinsa Lord Peter Schneekiin ja Lady Cecilia da Mareen. Maria lisää, että missään vaiheessa he eivät uskaltaneet olla varmoja voitostaan, joten äärimmäinen jännitys säilyi tuloksen julkistamiseen saakka.

Vaaleissa annettiin melkein 60 ääntä, mikä puhuu paronikunnan kansalaisten aktiivisuuden puolesta. Ääniä tuli yhteensä enemmän kuin koskaan ennen ja väki aidosti jännitti vaalitulosta ehdokkaiden rinnalla!

Reiluutta ja hyvää henkeä taas heijasti vaalit hävinneen parin vilpittömät onnentoivotukset tulevalle paroniparille. Illalla juhlinta jatkuikin näiden parien johdolla hyvillä mielin.

Kauas on pitkä matka

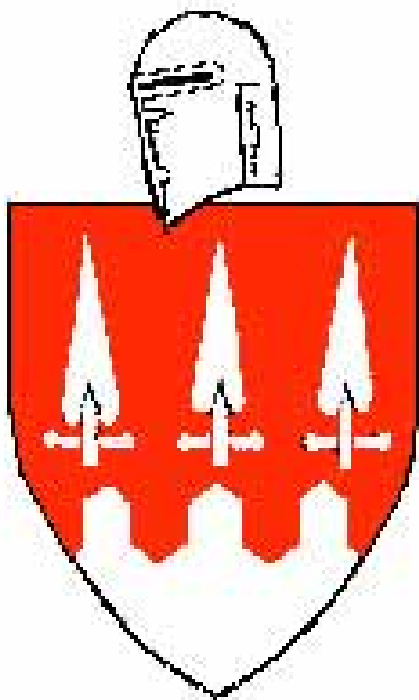
Paronilliseen vallankahvaan päästäkseen tämä pari on kulkenut pitkän tien. Maria tunnetaan juhlien järjestäjänä, hänen ansiotaan ovat mm. 2 Kaamoksenkarkoitusjuhlaa, 2 kesäjuhlaa, 3 viikinkipitoa sekä useita käsityöviikonloppuja, puhumattaakaan siitä, että hän on keitoksien killan jäsen, vaatureitten sinetikillan jäsen ja neulan- ja langankillan vetäjä.

Tuuran ansioihin taas kuuluu kaartin kapteenin arvonimi sekä osallistuminen moneen järjestelyyn sekä juhlien että tapaamisten saralla.

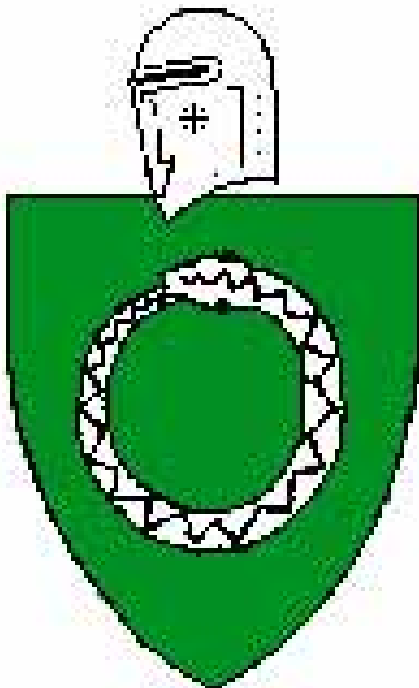
Marialle käsityöt ovat suuri osa harrastamista, jatkuva kiinnostuksen kohde. Omien pukujensa lisäksi hän mielellään opettaa muita harrastajia. Tuuran mielestä Kaarti-toiminta taas on hyvä tapa elävöittää tapahtumia, onhan se järjestystä ylläpitävä voima ja olennainen osa hovia. Kaartilaisuus on Tuuralle varmasti myös eduksi paroninkaudellaan, onhan hän seurannut tiiviisti hovien kulkua jo usean vuoden ajan.

Harrastamisen ihanuus

Tuuralle ja Marialle tärkeää tapahtumissa on aikakautisuuden noudattaminen. Erityisiksi nautintoikseen he mainitsevat juhlien visuaalisuuden ja kauneuden sekä taianomaisen tunnelman ja ilmapiirin.

Tuuran vaakuna on ”paaluttain jaetulla kilvellä punaisella kentällä kolme keihäänkärkeä ja turkiskoroinen tyviö, kaikki hopeaa.”

Marian vaakuna on ”vihreällä kentällä hopeinen häntäänsä pureva käärme.”

Maria toivoo näkevänsä sekä naisilla että miehillä enemmän päähineitä. Niiden osuus pukeutumisesta on juhlisamme vieläkin aika vähäinen verrattuna keskiaikaan. Lisäksi hän peräänkuuluttaa yleistä huomaavaisuutta ja kohteliaisuutta – sekä käytös- ja juomatapoja ilta-myöhällä.

Paras tunnelma saavutetaan keskustelemalla oikeanlaisista aiheista, musiikin, ruuan ja ystävällisen ilmapiirin avulla. Ja se tunnelma on sitä taikaa, jota kannattaa tavoitella.

Torstai on toivoa täynnä

Torstaitapaamisten pitäjänäkin tunnettu pari näkee tapaamiset tärkeäksi seuran toiminnan muodoksi. – Tapaamisissa moni uusi harrastaja tutustuu jäseniimme ja erittäin moni myös jää tämän harrastuksen pariin, sanoo Tuura. Useista uusista tutuista onkin tullut vuosien myötä hyvä ystävä.

Maria ja Tuura ovat nähneet seuran kasvavan parinkymmenen hengen porukasta 120 jäsenen yhdistykseksi. Suuresta jäsenmäärästä huolimatta tuleva paroniparimme pitää yhteisöämme mukavana kaveripiirinä. Samanhenkiset ihmiset tulevat siis edelleenkin hienosti toimeen keskenään!

Jatkoa seuraa

Maria ja Tuura ovat innokkaita osallistumaan tapahtumiin. – Mikä sen muuttaisi. Mehän käymme nytkin kaikissa tapahtumissa jos vain kalenteriin sopii, ja aiomme jatkossakin osallistua mielellämme niin moneen tapahtumaan kuin mahdollista, toteaa Maria. Paroniparimme tunnettaankin ahkerina pukutapahtumissa käyjinä, koulutusviikonloppujen opettajina ja Lujakallion rakentajina.

Teemajuhlia ja mittelöitä

Tuleva paroniparimme kertoo nauttivansa myös erilaisista teemajuhlita. Viikinkipidot ja Arabialaiset illat ovat heidän mielestään olleet oikein hyviä tapahtumia. He odottavat innolla myös kesän Rosalan viikinkikylän tapahtumaa. Erilaiset teemajuhlat tuovatkin harrastamiseen väriä, vaihtelua sekä laajentavat harrastuksen valikoimaa.

Marian paronillinen toive on nähdä kaudellaan turnajaiset tai mittelöt. La-

jeiksi hän äkkiseltään keksii paronin saappaan heiton, tuluksilla tulen sytyttämisen ja neulakintaan teon. Ideat pursuavat keskustelussa ja päädyimme siihen, että leikkisiin mittelöihin voisi lisätä myös vertauskuvallisen kivireen vedon – ja hauskan lajin nimeltä rasvatun Fremontin kiinniotto.

Vanhat hyvät ajat

Edellisistä paronipariskunnista Tuura ja Maria ovat heti valmiita sanomaan monta hyvää sanaa.

– Kaikki parit ovat olleet hyvin erilaisia, mutta ihailtavia jokainen! Jarl-Erikin karisma oli uskomaton, Leonillan kauneus ja jalosukuinen olemus taas vertaansa vailla. Dúnlangin piilohuumori on kirjoittanut monet naurut, puhumattakaan Isidoran voimakkaasta luonteesta, sanoo Maria. Kummatkin ovat sitä mieltä, että Pyörrevirran sykli kulkee paronikausien mukaan. On Jarl-Erikin ja Leonillan aika, sitten on Dúnlangin ja Isidoran aika...

Jännitystä ilmassa

Seuraavat paronillistemme eivät koe tulevasta statuksestaan paineita, mutta myöntävät että edellisten paronillisten tasoon on pyrkimistä. He toivovat pystyvänsä tekemään hoveista viihdyttäviä ja näyttäviä. Tämä vaatii huolellista valmistautumista ja ramppikuumeen hallintaa.

– Kuuluvaa puhetta ja selkeää artikulaatiota pitää vielä harjoitella, toteaa Tuura. Maria nauraa, että hänen äänensä on kyllä kuuluva ja Tuura on varmasti helisemässä kun hän päättää asioista. Olemme myöntäväisiä ajatukselle, että Mariassa on potentiaalia Paronittareksi isolla alkukirjaimella.

Hovitapoja ja uusia tuulia

Aikakautisuuden noudattaminen tulee paronillisten osalta olemaan vähintään yhtä tiukkaa kuin nyt. Tuura ja Maria ovat yhtä mieltä myös siitä, että hyvät hovitavat tullaan nostamaan entistä enemmän esille heidän kaudellaan. Epäkunnioittava käytöstä ei tulla suvaitsemaan hovissa tai sen ulkopuolellakaan. Kaikenlainen ylimääräinen huutelu kesken hovin ja seisoltaan hovin eteen tallustelu ovat asioita, joihin pari varmasti puuttuu. Yksinkertaisuudessaan Maria on sitä mieltä, että jos hovissa aletaan tahallisesti kekkuloimaan

miten sattuu, ei hän tule suostumaan siihen mitä siellä hovissa asian esittäjä pyytää. – Kyllä se oppii seuraavan kerran olemaan kunnioittavampi kun jää ilman metsästyslupiaan, toteaa Maria hetken toisena. Tuura jatkaa lausetta kertoen, että hän kyllä kaartilaisena tietää miten polvistumaton keikari saadaan polvilleen.

Sitten Maria kertoo, että heidän paronikaudellaan tullaan näkemään myös muutamia uudistuksia. Näistä ensimmäinen on se, että paronillinen sauna järjestetään juhliin erikseen. Paronipari siis saunoo valitsemansa seuran kanssa ja kaarti vahtii tätä toimitusta saunan ympärillä. Sopii paronilliseen korvaan myös kaunis musiikki tai muut esitykset saunan aikana. Siinäpä haastetta kansalle.

Von Falkenhausen kauppiassuku ja sen vesat

Von Falkenhaus -kauppiassukuun kuuluu Tuuran ja Marian lisäksi lapset Auriana, Tobias ja William sekä Claus, Ethenea, Antton, Ursula, Lauretta ja lapset Takiainen ja Alex. Suvun vaakuna on ”vihreällä kilvellä hopeinen haukka edestäpäin siivet levällään, varukset punaista.”

Tuleva paroniparimme kertookin nauttivansa erittäin paljon juuri sukunsa seurasta. Lapset löytävät toisistaan seuraa ja heidät on helppo ottaa mukaan seuran tapahtumiin.

Lapsus

– Mun äiti on paroni, huudahtaa Auriana.
– Paronitar, korjaa Maria nauraen. Sitten Auriana kertoo, että hänestä on kivaa kun äidistä tulee paronitar. Hän on nimittäin vakuuttunut, että äiti tulee määräämään kokit tekemään hyvää ruokaa. Sitäpaitsi äiti on kaunis kruunu päässä.

Auriana ei paronillisuus jännitä, hän on ennemminkin innokas eikä millään maltaisi odottaa syksyä. Hänellä näyttää olevan mielessään jo suunnitelmia... odotamme innolla.

Paronillinen Kirppu

Tulemme näkemään juhliin myös Paronillista Kirppua, Marian koiraa. Kirppu sanoo tulevansa mukaan aina kun vaan päästetään. Lisäksi hän kertoo mottonsa: ”Elämä on onnea kun rapsutetaan”. Maria

Maria ja Tuura seuran alkutaipaleilla, Raaseporin linnanraunioilla.

mainitsee, että paronillisia lisäpisteitä voi yrittää hankkia ompelemalla Kirpulle ylviä asusteita. Harkitsen hetken ottavani haasteen vastaan.

Hovi väkevä

– Hoviväkeä ei olla vielä valittu, joten lahjuksia otetaan vastaan, ilmoittaa Maria. Ainoastaan hovimaistajan paikka on mennyt ja se on Wilhelmin. Pojalla kun on luontainen lahja tähän pestiin: hänellä on todistetusti pohjaton ruokahalu. Nyt onkin kansalla oivallinen tilaisuus pyrkyröidä paronilliseen suosioon. Ja nopeathan syövät enemmän kuin hitaat.

Tutustu paronillisiin!

Marian ja Tuuran kotona Vantaan Myyrmäessä jatkuvat syksyllä pääkaupunkiseudun torstaitapaamiset. Aktiiviseen ja sosiaaliseen paronipariskuntaamme pääsetkin helposti tutustumaan tapaamisissa. Maria toivottaa lämpimästi tervetulleeksi sekä uudet että vanhat harrastajat.

Serafina de Castillon

Info!

Paronikuntaa hallitsee Paroni tai Paronitar tai Paronipari. Hallitsijaksi pyritään joko yksin tai parina.

Arvomerkki:

Helmikoristeiset kruunut joiden sisällä voi pitää punaista samettista sisälakkaa. Alas astuneet paronilliset eivät kannakaan enää kruunuja.

Paronikunnan hallitsijoiden valtakausi on myös yksi vuosi, ja se vaihtuu syksyllä syyspäiväntasauksen tienoilla. Kevätpäivän tasauksen tienoilla hallitsijoille valitaan seuraajat.

Yllä meren, alla taivaan, selässä Sotkan soudettavan

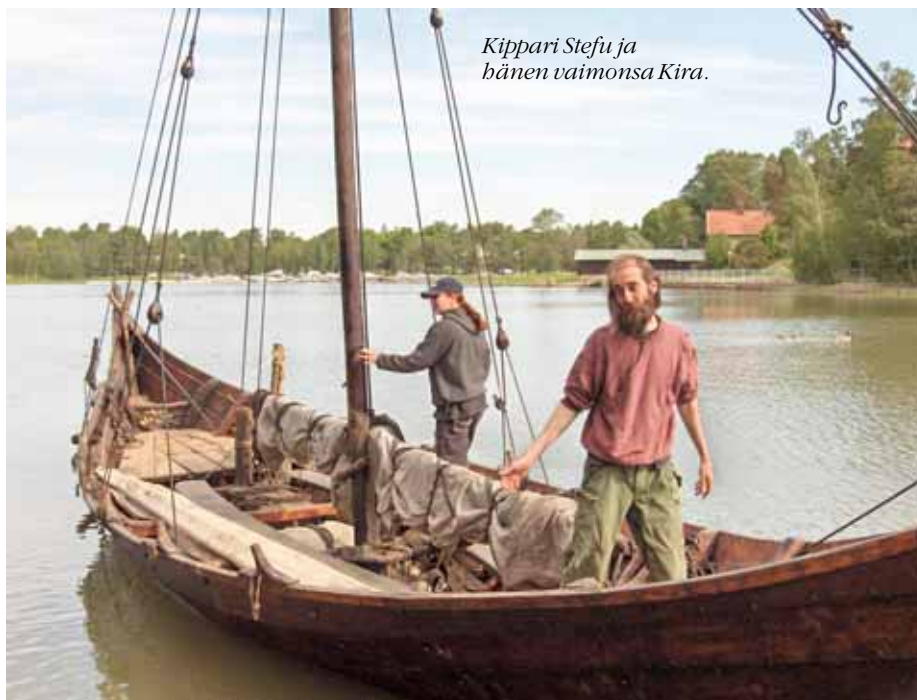
(VAL-EK yhteispurjehdus 11.-12.6.2005)

Jⁱ pitkin talvea olimme Svenin kanssa tuumailleet, että olisipa mukava saada tuntumaa myös Viikinkiajan laiva ry:n toimintaan. Helsingin Pukkisaaren rannassa lepäilevä Sotka-uisko on kaunis katsella – vaan millaista on moisen linnun lento? Joten heti tilaisuuden tarjoutuessa ilmoit-tauduimme mukaan seurojen yhteispu-
 rjehdukseen. Suunnitelmissa oli matka Helsingin edustalla sijaitsevaan Käärme-
 luotoon, missä yövyttäisiin ennen Pukki-
 saaren palaamista. Kuulosti kaikkienensa
 oikein kivalta! Mutta mitä ylle merimat-
 kalle? ”Pelastusliivit ja tervankestävät,
 lämpimät vaatteet” totesivat kaikki aikai-
 semmin Sotkan selässä soutaneet, kun
 kyselimme pakollisia matkavarusteita.
 Pukukoodi reissulle oli vapaa, joten totta-
 kai päätin pukea meidät ainakin päällisin
 puolin 1000-luvun tyyliin. Jätin mukaan
 otettavien modernien yöpymisvarusteiden
 pakkaamisen Svenin päteviin kä-
 siin ja keskityin muuntamaan kuusimetri-
 sen villakankaan hieman puettavampaan
 muotoon (arkuistani kun ei kerta kaikkii-
 aan löytynyt mitään tervauksen tarpeessa
 olevaa, valmista vaatekertaa).

Kapteeni käskee: aivot ulos!

Ja sitten koitti se kesäistäkin kesäisempi
 lauantai-aamu, jona suuntasimme kap-
 säkkeinemme Pukkisaaren rantaan. Hil-
 peän odottavissa tunnelmissa paikal-
 le kerääntyi sopivan kokoinen porukka
 kummastakin seurasta. Aivan ensimmäi-
 seksi saimme lastata laivaa kokeneimpi-
 en purjehtijoiden opastuksella. Sotkaan
 pakattiin ensin kaikki syötävä ja juota-
 va siten, että ne olisivat matkankin aika-
 na mahdollisimman helposti esiin otetta-
 vissa. Sitten yllättävän tilavaan uiskoon
 tungettiin kaikki muu mukaan lähtävä
 tavara niin, ettei yksikään nyssykkä ol-
 lut airojen, soutajien, purjeen tai maston
 liikkumisen esteenä. Viimeisenä laivaan
 lastattiin ihmiset, kaikki omille sijoilleen
 perään, soutupaikoille ja keulaan. Täl-
 lä vikinglinellä väki nökötti enimmäk-
 seen selkä keulaan päin, mikä toi yllät-
 täviä ulottuvuuksia sanoihin ”eteen” ja
 ”taakse”!

Ennen liikkeelle lähtöä meitä opastet-
 tiin veneilyn perussääntöihin sekä airo-
 jen käyttöön: Kaikki toiminta tapahtuu
 yhteistyössä ja (mikäli mahdollista) istu-
 en. Julmetun painavien airojen asettami-

Kippari Stefu ja hänen vaimonsa Kira.

Laiva lähdössä Pukkisaaren satamasta.

nen hankaimiinsa ja niistä pois olikin eh-
 dottomasti harjoittelua vaativaa, samoin
 maakravulle oudot käsitteet ”styyrpuuri”
 ja ”paapuuri”. Mutta kiitos osaavan käs-
 kijän olemme nyt omaksuneet luita ja
 ytimiä myöten sen, että airosta pidetään
 kiinni kynsin hampain, ellei halua uida
 kotiin – ja komento ”styyrpuuri soutaa!”
 saa edelleen aikaan lähes pakonomaista
 soutuliikettä... Heti laiturista irtaantumisen
 jälkeen koitti koko purjehduksen eh-
 dottomasti paras hetki: viiden airoparin
 kohotessa vedenpinnan yläpuolelle uis-

ko lipui eteenpäin ja hetkeksi koko mie-
 histö vaipui hiljaisuuteen. Aurinko leikki
 laineilla, kaislikko suhisi ja moottorin pä-
 rinän sijaan tuulta halkoikin Stefan kanta-
 va ääni: ”Kaikki soutaa!”

Tyvenestä tyrskyyn

Matkalla Pukkisaaresta taukopaikalle
 Käärmesaareen saimmekin sitten kuul-
 la tuon komennon aika usein... Vaik-
 ka väliin etenimme myös tuulen täyt-
 tämin purjein, niin kyllä tuota matkaa
 riitti oikein reilusti airoillakin taitettavaksi.

Alinka ja Ilmari.

Tummanpuhuva taivas.

...ja kaikki soutaa.

Ja kun soutamassa on paljon vasta-alkajia, niin tahti (kun moinen lopulta löytyi) oli hieman hidasta. Soutaminen on ehdottomasti tekniikkalaji! Puuskittaiseen vastatuuleen soutaminen karisti kylä nopeasti mahdolliset kuvitelmat merenkäynnin ihanuudesta. Ties kuinka monennen muskeliveneen ajaessa ohitsemme irtosi kymmeneltä aironvarressa huhkivalta historianelävöittäjältä useampikin kommentti nykyveneilyn turhasta helpoudesta. Modernin purjeveneilyn makuun päässeille Svenille ja Ilmarille Sotkan kyyti taisikin olla erityisen mielenkiintoinen kokemus. Ainakin he ymmärsivät Stefun merenkävijän slangilla annetut käskyt paremmin kuin me vene-termistöä tuntemattomat matkajat.

Ikuisuudelta tuntuneen soutupeuman jälkeen pääsimme kuin pääsimmekin Käärmeasaaren rantaan. Tulentekopaikan puuttuessa emme kuitenkaan voineet yöpyä saarella, vaan reilun ja erittäin tervetulleen tauon jälkeen jatkoimme matkaa kohti varsinaista määränpäättämme Käärmeuotoa. Keittokatoksella ja huusseilla varustettu luoto on päiväveneilijöiden suosiossa. Niinpä saimme parkkeerata 1000-luvun uiskomme jo ennestään veneitä täynnä olevaan rantaan. Saapumisemme kiinnitti luonnollisesti hieman huomiota, mutta onnekkamme suurin osa luodolla olevasta väestä ei ollut yöpymisaikeissa. Grillikatokseen tosin oli jonoa, joten olin oikein iloinen mukaan pakatusta trangiasta! (Soutamisesta väsy ja nälästä kättynen Alinka ei ole hyvä asia pienellä luodolla, totesi Sven ja keitti salamavauhtia vaimolleen annoksen pataruokaa...)

Illan edetessä tuuli yltyi ja ilmassa oli lupaus sateesta. Lähes kaikkien veneilijöiden kadotessa koteihinsa sai Sotkan itselleen väljemmät olot: se soudettiin hieman parempaan paikkaan rantakallion kupeeseen, ankkuroitiin rannan suuntaisesti ja katettiin osittain telttakankaalla, jotta osa miehistöstä voisi viettää yönsä soutupenkeillä nukkuen. Me muut pysytimme nykyaikaisen ahtaat telttamme luodon keskelle. Tuulesta huolimatta ilta oli kaunis ja näkymät merelle huikeat. Kellon käydessä kymmentä kömmän makuupussiini ja nukahdin saman tien – ja heräilin sitten pitkin yötä teltan ulkopuolella riehuvan tuuleen ja rankan sateen

vähemmän lempeään ropinaan. Jos moinen sää olisi vallalla vielä aamulla, saisi Sotkan miehistö todella tehdä töitä kotirantaan pääsemisen eteen!

Kohti kultaista kotia

Kaikeksi onneksi aamu valkeni seesteisenä, tosin taivaanrannassa luodon molemmin puolin näkyi uhkaavan oloisia pilviä. Niinpä teltat kasattiin reipasta tahiä, aamiainen nautittiin nopsasti ja laivan lastaus aloitettiin. Tällä kertaa kapoisen kiikkerän laiturin korvasi jyrkkä kallio ja köysi, joten saimme kokeilla vähän haasteellisempaa tavaransiirron tapaa. Vaan onnistuihan tuo kärsivällisen opastuksen saattelemana, eikä kukaan edes kastunut! Paluumatka sujui lopulta yllättävän helposti: uhkailuistaan huolimatta pilvet eivät suoneet sadetta eikä tuuli yltynyt oikukkaaksi, vaan sallikin runsaan purjeen käytön. Toki saimme tarttua airoihinkin, mutta tällä kertaa aivan sopivassa määrin. Ja takaisinpäin soudettaessa alkoi yhteinen tahti löytyä jo menomatkaa helpommin, Pukkisaari oli edessä melkein pian. Kun uisko sitten lipui omalle paikalleen laiturin kupeeseen, oli soutajan olo hieman väsynyt, mutta ah! niin onnellinen. Tällaiseen on päästävä mukaan useamminkin, tuumasi yksi jos toinenkin. VALin väkeä kiitellen kapusimme maihin ja taapersimme tavaroitamme kantaen kohti auton pehmeitä istuimia – Sotkan soutupenkit tuntuvat luissa vielä pitkään..! Reissu oli kertakaikkisen upea kokemus, toivottavasti vastaanlaista yhteistyötä seurojen välillä on tiedossa myös tulevaisuudessa!

Alinka

Info!

Sotkassa on 5 airoparia eli 10 soutajaa mahtuu kerralla huhkimaan. 12,5 m pitkän, 3,5 tonnia kantavan uiskon miehistö on 7-15 henkeä.

VAL-kotisivut löydät osoitteesta: www.viikinkiajanlaiva.net

Kippari Stefu kartan kimpussa.

Kuvat: John

Upea meri.

Käärmevuodon nuotiopaikka.

Marjamehua pikareissa.

Kuvat: Cecilia

Keskiaikatapahtumaan sopivaa naposteltavaa

Aika ajoin joku herää kysymään keskiaikatapahtumaan sopivaa naposteltavaa. Mitä keskiaikatapahtumassa voi syödä ja mitä ei? Aihetta kannattaa ensin lähestyä siitä suunnasta, mikä ei ainakaan ole keskiaikatapahtumaan sopivaa naposteltavaa.

Kaikki Amerikan mantereelta tulevista raaka-aineista valmistetut ruuat voi huoletta jättää kotiin. Esimerkiksi perunoista valmistetut perunalastut ja ranskalaiset perunat, maissista valmistetut popcornit ja tortillat, kalkkunasta valmistetut leikkeet, tomaatista valmistettu ketsuppi, kaakaosta valmistettu suklaa, vaniljasta valmistettu jäätelö, avokadosta valmistettu guacamole, chilistä valmistettu tabasco, maapähkinöistä valmistetut suolapähkinät ja muista pähkinöistä parapähkinät ja pekaanipähkinät ovat niinkään Amerikan mantereelta.

Hedelmistä ananas, greippi, kiivi, persimon, kookos ja mango eivät olleet tunnettuja vielä keskiaikaisessa Euroopassa. Oli myös sellaisia elintarvikkeita, jotka tunnettiin keskiajalla, mutta luultiin, että ne olisivat myrkyllisiä. Sellaisia olivat esimerkiksi raparperi, jota saatettiin syöttää lääkkeenä ja banaani, jota pidettiin myrkyllisenä.

Yleisesti hedelmät ovat varsin sopivia naposteltavia juhlapöydässä. Appelsiinit, aprikoosit, granaattiomenat, hunajamelonit, kriikunat, kvittenit, luumut,

mandariinit, mispelit, nektariinit, omenat, persikat, pomelot, päärynät, sitruunat, sukaattisitruunat, taatelit, vesimelonit, viikunat ja viinirypäleet sopivat varsin hyvin keskiaikaiseen juhlaan. Pähkinöistä ainakin hasselpähkinät, mantelit, kastanjat ja pistaasipähkinät olivat suosittuja keskiajan Euroopassa. Lisäksi voitiin napostella oliiveja, kapriksia, hillottuja sipuleita, kandeerattuja ruusun terälehtiä ja pieniä piiraita.

Jos haluaa olla oikein tarkka, niin ei ota oransseja porkkanoita juhlapöytään, sillä keskiaikaiset porkkanalajikkeet olivat valkoisia tai punaisia. Muissakin vihanneksissa oli pieniä muutoksia värissä ja esimerkiksi täysin valkea kukkakaali on risteytetty vasta keskiajan jälkeen.

Makkaroita keskiajalla tunnettiin paljon erilaisia ja kuivattua sekä savustettua lihaa ja makkaraa syötiin varsin paljon. Niinpä erilaiset metwurstit ja muut savustetut/kuivatut lihat sopivat hyvin hiukopalaksi juhlaan.

Juustojakin tunnettiin vaikka kuinka paljon. Joidenkin lähteiden mukaan seuraavia juustoja olisi valmistettu jo keskiajalla: Beaufort, Brie, Caciocavallo Affumicato, Comté, Emmental, Feta, Gorgonzola, Grana, Gruyère, Mozzarella, Port-Salut, Raejuusto, Rahka, Reblochon, Ricotta Romana, Roquefort ja Saint-Paulin. Useimmista juustoista on kuitenkin

Piirakkaa, rinkeleitä, pähkinöitä ja bedelmiä.

ristiriitaisia tietoja ja toiset juustot ovat varmasti aika erilaisia kuin nykyään. Joka tapauksessa kovia ja pehmeitä juustoja, homejuustoja (sekä sinihome- että valkohomejuustoja), tuorejuustoja ja kypsytettyjä juustoja on tunnettu keskiajalla. Lisäksi juustoja on valmistettu lehmän, puhvelin, vuohen ja lampaan maidosta. Juustot olivat tärkeä kauppatavara keskiaikana ja varsinkin sellaiset juustot, joiden kypsytysaika on pitkä, säilyivät hyvin pitkiäkin kuljetuksia.

Peter Schneck

Heinrich ja Geraint.

Jarl-Erik ja Jani Hyväri
Vapaakompaniasta.

Varjagi-festivaalit 2005

Elävä Keskiaika ry osallistui Varjagi-festivaaleille tänäkin vuonna 29.5.2005. Puotilan kartanolla pidetyt muinaismarkkinat keräsivät kiitettävästi kävijöitä ja myös meidän kojullamme kävi ajoittain kuhina.

Esittelimme seuraamme sekä historiallisia käsitöitä monessa muodossa. Nähtävillä oli mm. lautanauhaa, itse kudottua kangasta, nahkatöitä, kirjontaa ja nyörien käsinpunontaa.

Luonnollisestikin myimme Kaarnalai-voja festivaaleilla ja ne saivat yleisöltä ihan mukavan vastaanoton. Toivottavasti niistä on riemua ostajille!

Serafina de Castillon

Pasi-sepän
paja herätti
mielenkiintoa.Serafina
kirjoo.Kaunis Gertrud
upeassa muinais-
puvuksaan.

Lujakallion rakentelua 20.–22.5.2005

Perjantaina, minun ehtiessäni seitsemän jälkeen maa-alueellemme, oli paikalla vain Magnus. Raukkaparka oli odottanut jo kolme tuntia, että joku ilmaantuisi paikalle. Muita paikalle tulijoita odotellessa Magnus naulasi pesukatoksen seinään lautaa minun toimiessani nauлатыttönä. Tunsin oloni todella hyödylliseksi...

Serafina ja Celestinus olivat käyneet hakemassa muuripadan Peterin luota, missä se oli ollut ”kohennuksessa” ja pääsivät Lujakallioon vasta yhdeksän jälkeen. Maria ja Tuura saapuivat ennen heitä Auriannan ja Tobiaksen kanssa.

Ja tietysti mukana oli myös Kirppu-koi-
ra, joka nautti päästessään juoksemaan ja haistelemaan pitkin Lujakalliota. Jarl-Erik ja sitten Thorstenkin ilmaantuivat vielä illalla maa-alueelle. Minä lähdin ennen muita mökille laittamaan lämpöjä päälle ja saunaan tulta kiukaan alle. Siinä sitten saunottiin puolen yön aikaan ja minä menin nukkumaan pari tuntia yli puolen yön.

Aamulla heräsin kylmien käsien koskettaessa niskaani kahdeksan aikaan. Käsien omistaja oli ollut aamupalalla ulko-
kuistilla... Celestinus, Jarl-Erik ja Magnus lähtivät etukäteen maa-alueelle ja olivat jo aloittaneet pöytien ja penkkien tekoa meidän muiden saapuessa paikalle. Minä ja Maria aloimme valita lautoja pe-

sukatoksen seinää varten Seran neuvoes-
sa eksynyttä oikeille teille. Oskarikin saapui. Saimme laudat vietyä ja sitten minä livahdin (tunnustan!) tapaamaan uutta tuttavuutta eli Lauria. Pidimme pikapalaverin nuotiopaikan ympärillä ja jaoimme työtehtäviä keskenämme. Lauri työ-
johtajanaan alkoi yksi porukka purkaa vanhaa keskustulisijaa. Yllättävän paljon kiviä olimme aikoinaan kantaneet tulisijan ulkomuurausta varten, mikä oli ihan hyvä, koska nyt oli luonnonkivimuurausta varten kivet valmiina vieressä. Teimme pohjustustyöt ja ladoimme tiiliä perustaksi, jonka päälle muurattiin luonnonkivistä tulisijaa. Minä jäin aputytöksi muurarille. Celestinus, Jarl-Erik, Thorsten ja Magnus tekivät edelleen jättimäisiä pirttipöytiä, joihin ei sitten ole käytetty yhtään nau-
laa taikka ruuvia, ainoastaan puutappeja. Niistä tuli todella hienoja! Tuura, Maria ja Serafina rakensivat pesukatosta ja Maria askarteli jossain vaiheessa upean penkin pesukatoksen viereen. Oskari raivasi näreitä pesukatoksen ympäriltä ja pilkkoi niitä pienemmäksi.

Aurinko porotti melkein pilvettömältä taivaalta ja vaikka kuinka yritti juoda koko ajan, iltapäivästä alkoi auringon vaikutus tuntua. Päässä hieman pyör-
rytti, mutta vasta illalla huomasin polt-

taneeni korvanlehdet, otsan, nenän ja poskipäät. Aika monella muullakin näkyi auringonpolttamia, joten en ollut ainoa aurinkorasvan unohtanut. Jarl-Erik lähti alkuillasta viettämään merkkipäivää. Me muut teimme hommia niin kauan kuin jaksoimme. Minä lähdin muita aikaisemmin mökille laittamaan saunaan vesiä ja kiukaan alle tulta. Ja myönnän, että olin ihan poikki. Tein lettuja ja niitä sitten naposteltiin ennen/ohessa/jälkeen saunan.

Sunnuntai valkeni hieman pilvisempänä, mutta ei sateisena. Siivosimme mökin, laitoimme paikat kuntoon ja suunnistimme Lujakallioon. Serafina ja Maria tekivät vesipadalle pohjustuksen ja siirsivät Celestinuksen avulla padan paikoilleen. Magnus, Thorsten, Celestinus ja Tuura jatkoivat pirttipöytien tekoa. Minä sain ukaasin olla kotona iltapäivästä, joten jouduin lähtemään ihan liian aikaisin. En saanut sunnuntaina tehtyä kovinkaan paljoa ja harmitti, kun joutui lähtemään kesken kaiken. Toiset olivat sitäkin ahkerampia ja saivat paljon aikaiseksi.

Kaikenkaikkiaan oli aikaansaanut olo. Lihakset olivat kipeät, mutta mieli oli hyvä. Kun saisi ensi kerralla oltua pitempään!

Lauretta of Palatine

Aurinkoinen Lujakallio

Kesällä 2005 Lujakalliota on saatu taas paljon eteenpäin. Ahkerat rakentajat ovatkin käyttäneet hyvän määrän viikonloppuja paahtaen itseään työskennellessään alueemme eteen.

Kuvat: Serafina, John ja Maria

Pöydät

Kävimme paikallisella sahalla sahaamassa 7 cm paksuja, 4 m pitkiä lautoja pöytien pinnoiksi. Saimme toiselta sahalta pöllejä jaloiksi. Pöydät tapitettiin puuta-peilla. Neljä upeaa pöytää seisookin Lujakalliossa. Niistä on tarkoitus tulla kesän leirille yhteinen illanviettopaikka!

<- Lautakasasta pöydiksi. Simsalabim.

Vesisäiliön korotus

Rakensimme tukevan kehikon, jonka päälle 1000 litran vesisäiliö nostettiin. Säiliö verhoiltiin kuorilaudalla. Torni seisoo mäen päällä. Ideana on se, että säiliöön pumpattu vesi valuu letkua pitkin peseytymispaikalle, eikä sitä kesken leirin tarvitsisi pumpata tai kantaa.

<- Vesisäiliö näyttää ihan vartiotornilta.

Pesukatos ja pata

Pesukatoksemme sai uuden ilmeen kun rakensimme siihen limilaudoituksella seinät ja suojasimme sen puuöljyllä. Pesukatoksessa on tiskauspiste ja peseytymispaikka. Pesupaikan taakse rakensimme pienen polttopuukatoksen. Lämmin vettä saa kunnostamastamme padasta.

<- Nyt kelpaa peseytyä!

Tulisija

Otimme Visbyn viikinkikylän tulisijasta mallia ja muurasimme Lujakallioon uutta, luonnonkivistä tulisijaa. Se tulee keskelle aluetta ja siihen tulee kolme eri sektoria; kaksi pienempää normaaleille padoille ja yksi suuri esimerkiksi suurpaistille. Muuraus on vielä vähän kesken.

<- Upean näköinen tulisija työn alla.

Tässä esiteltyjen lisäksi teimme tänä vuonna muun muassa lisää polttopuita, siivosimme aluetta, rakensimme pesukatoksen viereen penkin ja katoksen hyllyjä ja katon tuet, hioimme pöytien pinnat, korjasimme naisten vessan ikkunan, kuorimme tukkeja, teimme sahapukin, kylvimme apilaa ja istutimme kasveja sekä puunsuojasimme miesten vessan.

Serafina de Castillon

Sattuuhan sitä

...vähemmän kokeneelle ompelijalle ja keskiaikaisten vaatteiden käyttäjälle kaikenlaista.
Näin jälkikäteen moni asia onneksi jo naurattaa.

Olin innokkaana valmistautunut seuran ihan ensimmäiseen pukutapahtumaan prinsessatarinat ja upeat keskiaikaelokuvat mielessäni. Viimehetken paniikissa olin ommellut itselleni erittäin leveähihaisen aluspuvun, jota kutsuin enkelipuvuksi. Sen päällä minulla oli hihatön etu- ja takaläpällinen päällispuku.

Tapahtuma pidettiin keskellä metsää, pienellä partiomajalla. Huhtikuu oli ollut sateinen ja maa oli mudasta erittäin liukas. Jo tapahtumapaikalle suunnistaessani lipeilin sileäpohjaisilla nahkakengilläni sinne sun tänne. Ja majalle päästyäni kompastuin sitten surcoten etuliepakkeeseen niin että pamahdin täysillä puuta päin. Oi kaunistä ennen valkoista enkelipukuani... oi päällispuvun takamusta...

Näistä kömpelöinneistä selvittyäni suunnatonta hilpeyttä herätti kokemattoman keskiaikaharrastajan esitys nimeltä ”kompastu omiin hihoihisi”. En ikipäivänä ollut voinut kuvitellakaan, että omiin hihoihinsa voisi todella kompastua, mutta niin siinä kävi. Puvun toinen hiha meni tietenkin temmellyksessä rikki.

Se taisi sitten olla toinen tapahtumamme, kun totesin, että keskiaikapuvun leveät hihat voivat todellakin uida ruuassa ja kärähtää pöydällä olevassa kynttilässä. Leonilla ja Isidora opettivatkin minulle aika nopeasti liikkeen, jolla toisella kädellä nostetaan hiha pois edestä kun toisella kädellä kurottaa pöydälle. Tätä elettä toistelin vahingossa sitten työkavereiden ja perheen ihmetykseksi normaalielämässäkin.

Kolmannessa tapahtumassamme minulle valkeni, että sileät nahkapohjaiset kengät ovat myös talvella liukkaat. Tapahtumapaikan ulkokuusi oli alamässä ja vauhtini pysähtyi sitten kauniisti suoraan päädellä vessan seinään.

Seuraavana vuonna innostuin 1300-luvun lopun Burgundinpuvuista, joihin kuuluu nk. Hennin-päähine. Kyseinen

hattu on kartion muotoinen joka istuu takaraivolta takaviistoon. Usein kuvataan, että hatusta roikkuu lisäksi kevyt kangas. Kuulostaa hyvältä, mutta helpommin sanottu kuin tehty. Yritin saada hattua pysymään päässäni niin että laitoin sen pinneillä ja soljilla kiinni otsatukkaani sillä seurauksella että ensimmäisen tunnin jälkeen minulla oli aivan mieletön päänsärky ja niskakipu. Lisäksi hattu osui kokoajan joka paikkaan ja päätti kääntäessään takana oleva kirosi suureen ääneen kuinka se pirun liepake oli jälleen kerran hänen sopassaan.

Luovuin hattujatuksesta ja keskityin Burgundinpukuun. Lähteissä saksalaisissa puvuissa esitettiin malleja, joissa nähdäkseni joko kankaaseen oli kirjottu ritiläkuvioita, tai kankaan päälle oli kiinnitetty ritiläpunoksellinen kangas. Innokkaana hain Tallinnasta puuvillasametit pukuun ja löysin jostain kotimaisesta kangaskaupasta hopealangan näköistä ritiläkangasta. Sitten sain joltakulta aikalaisiksi väitetyt kaavat kyseisestä pukumallista.

Aikakautisten kaavojen käyttö olikin sitten vihonviimeinen virhe. Ne olivat aivan kummalliset eikä puku pysynyt olenkaan päällä. Puvun yläosa meni täysin uusiksi, modernimpien kaavojen avulla. Puku alkoi näyttää aika kivalta ...kunnes lisäsin sen ritiläkankaan kauluksen päälle. Sen jälkeen se näytti aivan suippokorvaisen avaruusolennon vaatteelta. Suutuspäissäni heitin puvun vaatehuoneen nurkkaan ja siellä se on vieläkin.

Olin saanut vaakunani rekisteröityä ja seuraavaksi keksin, että teen itselleni vaakuna-aiheisen vaateen. Musta laahuksellinen puku onnistui yli odotusten. Tein useita kymmeniä tunteja siihen lasihelmistä koristekirjontaakin. Helmaan kiinnitin tekoturkista, joka nosti helmaa kauniisti hieman leveämmäksi. Ja ylpeänä esittelin sitä seuraavassa tapahtumas-

sa... kunnes huomasin että tekoturkis kerää matkalta kaikki risut ja männynkävyt yhdeksi isoksi sotkuksi... ja kunnes eräs isohko mieshenkilö astui laahuksen päälle ja pukuni repesi pitkältä matkalta.

Joskus priorina ollessani kävi sellainenkin sattuma, että naapuri kaatoi punaviinilasinsa pöydässä ja yritti äkkiä laittaa kätensä lattialle valuvan viinin alle. Tästä eleestä roiskui sen verran runsaasti viiniä ympäriinsä, että vitivalkoinen silkkipukuuni oli aivan punaviiniroiskeissa. Päällispukuna olleesta virka-asusteesta tämä viini ei koskaan lähtenyt irti.

Tätä seuraavassa tapahtumassa tuoli- ni yläpuolelle oli asetettu lyhty, jossa oli vihreä kynttilä. Ja eipä aikaakaan kun tuo kynttilä valutti värilliset nesteensä suoraan niskaani. Pukuuni oli onneksi aika tumma, joten pukua pystyi kyllä sen jälkeenkin vielä käyttämään.

Ja erääseen tapahtumaan olin laittanut päähäni pitkän hunnun. Sen olin kiinnittänyt ”hengettömällä” ja pinneillä otsalta kiinni. Suurta vaivaa näin myös helminauhan kiinnittämiseen koristamaan hunnun reunaan. Melkein heti tapahtumapaikalle saavuttuani joku päätti halata minua varomatta huntua, joten se jäi väliin ja tukkapölytytti itsensä irti päästäni.

Sitten päätin totaalisesti vaihtaa tyyliä. Ratkaisu oli suomalainen muinaispuku: tummia villakankaita, mukavia leikkauksia ja huivi päähän. Nyt olenkin ollut juuttuneena siihen tyyliin niin kauan, että mietin pitäisikö välillä tehdä parit keskiaikavaatteetkin. Nähtäväksi jää, osaanko välttää sudenkuoppia. Opettavainen tarinani yrittää estää teitä astumasta samoihin kuoppiin kuin minä olen astunut. On se muuten onni, että meillä nykyään on niin asiantuntevaa apua pukujen teossa!

Ompelemisiin!

– Serafina de Castillon

Tullutta palautetta

Caarnalaiwan kevät 05 -numerosta

"Hieno lehti taas! Jutut ovat kerrassaan upeita ja niiden taso tuntuu paranevan lehti lehdeksi. Sanoisin, että grafiikka ja taitto ovat olleet tasaisen upeita jo heti ensimmäisestä lehdestä alkaen, mutta juttujen kirjoitustyyli on parantunut lehti lehdeksi!"

...

Kaarnalaivassa on hyvät kuvat. Kuvien ja tekstin tasapaino on hienoa katseltavaa. Aiheet ovat vaihtelevia ja mielenkiintoisia. Odotan aina innolla seuraavaa Kaarnalaivaa!

...

En maltaisi odottaa seuraavaa Kaarnalaivaa. Milloin se ilmestyy?

Lehteä lukemalla saa ulkopuolinenkin hyvän käsityksen seuranne toiminnasta. Uskoisin sen olevan aika hyvää PRää seurallenne.

...

Suullinen palaute Varjageissa: Lehdet ovat hyviä kuin mitkä. Ihan kuin ammattilaisen taittamia. Upeaa jälkeä ja mitkä kuvat! Onko teillä joku sponsori?

...

Rento meininki! Tuleepa hyvälle tuulelle kun lukee näitä juttuja! Artikkelit heijastavat juuri sitä, miksi keskiajan harrastaminen on kivaa.

Yhteisleirin ilmoittautuminen on alkanut! Ohjeet löydät kotisivuiltamme www.keskiaika.org

Osallistu sinäkin lehden tekoon!

Aineisto toimitetaan päätoimittajan määrittelemien aikarajojen sisällä.

Teksti

Teksti sähköpostin liitteenä Word-tiedostona (tai .txt) ilman pakotettuja rivinlopetuslyöntejä (nk. enter-lyöntejä), tavuviivoja tai muita muotoiluja. Älä lähetä tekstiä sähköpostiviesti-

nä, sillä ohjelma luo pakkorivinvaihdot jotka on siivottava tekstistä käsin. Muistathan otsikon ja väliotsikot!

Kuvat

Korkearesoluutioisina pakaamattomina tai vähintään jpg high quality -kuvina. Kätevimmin sähköpostilla liikkuvat juuri jpg-kuvat.

Pidäthän huolta että kuvan resoluutio on riittävä. Perusohjeena voisi pitää resoluutiota 300 pixeliä / inch jolloin kuvaa voi käyttää 1/1 koossa. Huonolaatuisemmat tai liian pieniresoluutioiset kuvat printtaantuvat rakeisina. Älä rajaa kuvia valmiiksi!

Myös piirroksia otetaan vastaan!

Lisätietoja aineiston toimituksesta osoitteesta ladyserafina@hotmail.com

Perhosenkeveää kesää!

Palautetta!

Mikä oli lehden paras artikkeli, mikä kiinnostavin juttu?
Miltä lehden ulkoasu näyttää, onko se selkeä ja mielenkiintoa herättävä?
Kirjoita palautteesi osoitteeseen ladyserafina@hotmail.com
Mielenkiintoa saatetaan vapaasti julkaista lehden tulevissa numeroissa,
tietenkin nimettöminä.

Elävä Keskiäika ry:n kotisivut: www.keskiaika.org
Tuliwiran pitäjän kotisivut: www.keskiaika.org/tuliwirta